

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. **N^o** 206.

58de Møde.

Tredagen den 19de April.

(Forts.)

Føberning (fortsat): Det, de altsaa rimeligt gribe til og upaatvivleligt ogsaa have grebet til, det er at forminske i passende Maal de Lønninger, som de give deres Betjente. Gaae vi nu hen, efter i et, under de foreliggende Omstændigheder, høit Maal at have beskattet Apanagerne som en Heelhed, bag efter at beskaffe dem i Detail, uden at give høie Bedkommende en fremtidig Sikkerhed, for at beholde den samme høie Indtægt — og det ere vi Alle enige om, at vi ikke ville give dem, — saa kom vi til at fremsætte en Forlegenhed, som ikke kan være vort Duffe, for et ringe Statsbidrag, som ikke er saa meget værd at lægge Mærke til. Det er den Hovedgrund, som forekommer mig at tale meget væsentligt mod det stillede Endringsforslag; men hvad der dernæst taler næsten ligesaa væsentligt derimod, det er, at vi paa den Maade, ved at betræde denne Vej, behandle Apanagisternes underordnede Embedsmænd eller Tjenerstab anderledes, end det private Tjenerstab. Og det er ogsaa et farligt Exempel at give; thi jo mere vi kunne gjøre det begribeligt for Alle, at en Overeenskomst, som bestaaer imellem Apanagisten og hans Betjente, er en Accord — en ligesaa privat Accord som den, der bestaaer imellem en af os Andre og vore Betjente, desto sikkrere ere vi paa, at Staten ikke bliver bebyrdet ved Apanagisternes Død, desto sikkrere ere vi paa, at alle de Personer, som binde sig til en apanageret hoi Person, ville vide at agte derpaa, og tage deres Forholdsregler saaledes, at, naar et saadant Tilfælde indtræder, de da kunne være forsørgede. Ogsaa fra denne Side forekommer det mig, at det er urigtigt og farligt at betræde den her foreslaaede Vej, saalange

vi, som sagt, ikke have ifinde at gaae ind paa Apanageloven, og derfor vil jeg for min Deel stemme derimod.

Ordføveren: Jeg skal kun endnu gjøre en eneste Bemærkning med Hensyn til Embedsmændenes Gagekrigsstat. Jeg skal ikke fornøye Striden eller opfriske de modsatte Ansuelser om, hvorledes Embedsstandens Gager skulle betragtes, og gaae ind paa de Synsmaader, som det ærede Medlem for Aalborg Amt (Kée) er gaaet ud fra. Hvad jeg derimod troer ikke at være ubetimeligt at gjøre det ærede Thing opmærksomt paa, førend vi gaae til Afstemningen, er, at naar Embedsmændene vare blevne beskattede efter Lovudkastet — det vil sige, ifald de havde maattet svare den halve Stat, som de bare ifjor —, saa vilde de 4,245 Embedsmænd, som staae opførte paa forskjellige Steder i Budgettet, have maattet udrede i Krigsstat: 77,482 Rbd.; men, naar de rammes enten paa den af Udvalget foreslaaede Maade eller paa den Maade, som Forslagsstillerne, som have stillet Forslaget under Nr. 7, have tilstigtet, saa ville de blive rammede med 92,357 Rbd. paa den ene Maade og med 91,252 Rbd. paa den anden Maade. Ved at medtage Gagerne fra 200 Rbd. til 600 Rbd., og ved at forandre Satserne ved en procentvis Stigen istedetfor ved Springen af Scalaen, har man allerede paalagt Embedsclassen i det Hele en større Byrde, end der blev udredet af den i 1848. Hvor meget eller hvor lidt den ærede aalborgske Forslagsstilleres Forslag vilde forhoie denne Beskatning, troer jeg ikke at behøve at gaae ind paa, da jeg formener, at den Stat, som allerede vil være lagt paa Embedsstanden ved at følge den ene eller den anden af de to nys omtalte Forslag, er saa hoi, at det ikke godt kan indsees, hvorledes man skulde kunne gaae ind paa en større Beskatning af denne Klasse. Naar det af den ærede Rigsdagsmand ligeoverfor mig (Opfermann), som til-